

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

ภาษาเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการดำเนินชีวิตในสังคมมนุษย์ เพราะภาษาเป็นเครื่องมือ สำคัญที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อเพื่อสื่อความหมาย ถ่ายทอดความคิดเห็น ความรู้สึกเพื่อทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน ในแต่ละชาติจะมีภาษาเป็นของตนเอง และเนื่องจากสภาพของสังคมโลกปัจจุบันเป็นยุคสื่อสารไร้พรมแดน จึงมีภาษากลางที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างชาติเกิดขึ้น ดังที่ ปรานี กุลวณิชย์และคณะ (2537 : 124) ได้ให้เหตุผลที่ต้องมีภาษากลางว่า

ในโลกปัจจุบันการติดต่อระหว่างประเทศมีมาก คนในแต่ละประเทศก็แลเห็นความสำคัญในการที่จะต้องพูดภาษาของอีกฝ่ายหนึ่งให้ได้ แต่การที่จะเรียนภาษาต่างประเทศทั้งหมดนั้นเป็นไปได้ยาก เพราะฉะนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีภาษากลางเพื่อสามารถติดต่อกันได้โดยทั่วไป

ภาษากลางที่คนทั่วโลกยอมรับก็คือภาษาอังกฤษเพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ประชากรโลกใช้ในการสื่อสารมากที่สุด จากงานวิจัยของ จอห์น ไนสบิท (John Naisbitt ,1994 :26-27)พบว่า 60 เปอร์เซ็นต์ของรายการวิทยุทั่วโลกเป็นภาษาอังกฤษ 85 เปอร์เซ็นต์ของการใช้โทรศัพท์ระหว่างประเทศเป็นภาษาอังกฤษ 80 เปอร์เซ็นต์ของข้อมูลในคอมพิวเตอร์หลายร้อยล้านเครื่องทั่วโลกเป็นภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษจึงมีส่วนสำคัญในการพัฒนาการเมือง เศรษฐกิจ และการศึกษา ทั้งยังมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมของชาติต่างๆเป็นอย่างมาก และจากบทความของ วิลเลียม แมคเกอร์น (William McGurn , 1996 : 2) เรื่อง "ภาษาอังกฤษในเอเชีย (English in Asia)" ได้ชี้ให้เห็นบทบาทสำคัญของภาษาอังกฤษในประเทศเอเชียว่า ภาษาอังกฤษไม่ได้เป็นแต่เพียงภาษาที่สอง ภาษาต่างประเทศและภาษานานาชาติเท่านั้น ภาษาอังกฤษยังเป็นภาษาเอเชียอีกด้วย

สังคมไทยกำลังพัฒนาไปสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรม ความจำเป็นต้องการติดต่อกับชาวต่างชาติ ไม่ว่าบุคคลที่เป็นพ่อค้า นักธุรกิจ มีมากขึ้น อาจกล่าวได้ว่า เกือบทุกสายอาชีพจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อและติดตามข้อมูลข่าวสารทางวิทยุโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร และโทรสาร

รวมทั้งงานด้านคอมพิวเตอร์เพื่อให้ความรอบรู้ทันต่อเหตุการณ์ความเคลื่อนไหวของโลก สื่อสารมวลชนในประเทศไทยได้มีการใช้ภาษาอังกฤษกันอย่างแพร่หลาย

เนื่องจากความจำเป็นที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการ ได้ให้ความสำคัญต่อภาษาอังกฤษมากขึ้น กล่าวคือ จากเดิมที่กำหนดให้นักเรียนเริ่มเรียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ 2533 : 19) เปลี่ยนเป็นให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาเป็นต้นไป โดยกำหนดวัตถุประสงค์ของการสอนภาษาอังกฤษไว้ในหนังสือ หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ว่า มุ่งพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ได้ถูกต้องตามหลักภาษา ความเข้าใจวัฒนธรรมอันหลากหลายเพื่อการเข้าสู่สังคมของเจ้าของภาษาได้อย่างเหมาะสม และสามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมไทยสู่สังคมโลกได้ โดยกำหนดหลักสูตรไว้ต้องเรียน 12 ปี (หลักสูตรภาษาอังกฤษ 2539 : 8)

นอกจากนี้การศึกษาในระดับที่สูงขึ้นไปได้กำหนดวิชาภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตรเป็นต้นว่า หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2536 (ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 1 พ.ศ. 2537) ซึ่งประกอบด้วย 5 ประเภทวิชาคือเกษตรกรรม คหกรรม ศิลปหัตถกรรม ช่างอุตสาหกรรมและบริหารธุรกิจ ได้กำหนดภาษาอังกฤษเป็นวิชาพื้นฐาน ให้นักศึกษาทุกคนต้องเรียนอย่างน้อย 2 วิชา โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาที่เลือกเรียนประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ซึ่งประกอบด้วยสาขาวิชาต่างๆ ทั้งสิ้นจำนวน 13 สาขาวิชา แต่สาขาวิชาที่สถาบันอาชีวศึกษาทุกสังกัดเปิดสอนมากที่สุดได้แก่ การบัญชี การตลาด คอมพิวเตอร์ และการเลขานุการนั้น นักศึกษาทุกคนจะต้องเรียนภาษาอังกฤษซึ่งเป็นวิชาเฉพาะเพิ่มอีก 1 วิชาคืออังกฤษธุรกิจ 1

การที่นักศึกษาในประเภทวิชาบริหารธุรกิจ จำเป็นต้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษมากกว่า นักศึกษาในประเภทวิชาอื่น เนื่องมาจากธุรกิจของไทยในปัจจุบันมีความจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้นทั้งนี้เนื่องมาจากสภาพเศรษฐกิจและสังคมไทยในปัจจุบันได้แปรเปลี่ยนจากสังคมเกษตรไปสู่สังคมเกษตรอุตสาหกรรมและอุตสาหกรรมโดยลำดับ ธุรกิจของเรามีได้จำกัดอยู่เพียงภายในประเทศ เรามีธุรกิจส่งสินค้าออกจำหน่ายต่างประเทศมากขึ้น การที่จะทำธุรกิจกับนานาประเทศทั่วโลกจำเป็นต้องมีภาษากลางในการติดต่อสื่อสารนั้นคือภาษาอังกฤษ และปัจจัยที่สำคัญปัจจัยหนึ่งที่จะมีผลต่อความสำเร็จของทุกประเภทธุรกิจคือบุคลากรที่มีประสิทธิภาพ นักศึกษาที่เลือกเรียนประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ซึ่งจะเป็นกลุ่มบุคลากรที่สำคัญขององค์กรธุรกิจดังกล่าว จึงจำเป็นต้องมีความรู้ความสามารถในภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี แต่จากการศึกษาพรรณนาของผู้บังคับบัญชาที่มีต่อผู้สำเร็จการศึกษา ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาบริหารธุรกิจเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษพบว่า ผู้ที่สำเร็จการศึกษาเมื่อไม่ประกอบอาชีพยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีเท่าที่ควร (ทิพย์พร สุวรรณประทีป ,2537 : 2-3)

และจากการศึกษาประสิทธิภาพทางการศึกษาด้านอาชีวศึกษา สถานศึกษาของรัฐและเอกชน ของ สุริยา เจียมประชาชนรากร (2534 : 52) พบว่า นักศึกษาสาขาวิชาการเลขานุการ มีประสิทธิภาพทางการศึกษา มีค่าต่ำสุด เมื่อเปรียบเทียบกับสาขาวิชาอื่นๆ ในประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ทั้งนี้ถ้าจะพิจารณาถึงความสำคัญของเลขานุการที่มีต่อองค์กรแล้ว งานเลขานุการมีภาระงานที่เปรียบเสมือนแม่บ้านขององค์กร ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ขาดไม่ได้ในกระบวนการดำเนินงาน เพราะนอกเหนือจากการใช้ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีแล้ว ผู้บริหารยังต้องใช้ความรู้ความสามารถและต้องอาศัยเลขานุการที่มีประสิทธิภาพในการทำงานอีกด้วย

ผ่องใส ศุภจรรยาวัชร (2530 : บทคัดย่อ) ได้ให้คำแนะนำจากการศึกษาแนวโน้มของวิชาชีพการเลขานุการในปีพุทธศักราช 2540 ในด้านหลักสูตรและการสอนว่าควรจะมีการทบทวนความรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาการเลขานุการ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าความรู้ด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาการเลขานุการยังไม่ดีพอ

ในการพัฒนาความรู้ความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาสาขาวิชาการเลขานุการ ครูจำเป็นต้องฝึกฝนผู้เรียนให้มีความสามารถทั้งสี่ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน แต่ถ้าจะเรียงลำดับความสำคัญในการเรียนรู้แล้ว ทักษะพูดถือว่าเป็นทักษะที่มีความสำคัญมากที่สุดที่ จอห์น ดับบลิว ออลเลอร์ (John W. Oller, 1973 : 306) ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการพูดว่า คนที่เรียนภาษา ถ้าไม่สามารถ พูดภาษาได้อย่างคล่องแคล่วก็คือผู้ที่มีความรู้ในภาษานั้น หรือเรียนภาษานั้นมาอย่างไม่เพียงพอ

เคนเนธ แครสแตน (Kenneth Chastain, 1976 : 330) ได้ให้ความคิดเห็นสอดคล้องกับ ออลเลอร์ว่า "การพูดเป็นจุดประสงค์สำคัญในการเรียนภาษาต่างประเทศ การที่นักเรียนเข้าชั้นเรียนภาษาต่างประเทศก็เพราะต้องการพูดภาษาต่างประเทศนั้นได้ และโดยทั่วไปเมื่อพูดว่าบุคคลใดรู้ภาษาต่างประเทศก็มักจะหมายถึงว่า บุคคลนั้นมีความสามารถที่จะพูดภาษาต่างประเทศนั้นได้นั่นเอง"

สภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยในปัจจุบัน เวลาเรียนส่วนใหญ่ยังคงใช้ไปกับการเรียนกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ การฝึกทักษะส่วนใหญ่เป็นการเขียนการอ่าน และการฟังตามลำดับ ในขณะที่การพูดซึ่งเป็นวิธีที่ใช้ในการสื่อสารมากที่สุดกลับเป็นทักษะที่ได้รับการฝึกฝนน้อยที่สุดทั้งนี้อาจเนื่องมาจากอุปสรรค และข้อจำกัดบางประการ เช่นจำนวนนักเรียนต่อห้องเรียนที่ค่อนข้างมาก ทำให้การฝึกฝนทางภาษาไม่สามารถกระทำได้อย่างทั่วถึงเพียงพอ เวลาและโอกาสในการฝึกฝนนอกห้องเรียนก็ค่อนข้างน้อยหรือเป็นไปได้ยาก (นิสาชล นักสำรวจ, 2536 : 2) และจากงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการมีปฏิ

สัมพันธ์ทางวาจาระหว่าง ครูกับนักเรียน พบว่า ในชั้นเรียนภาษาอังกฤษนักเรียนมีโอกาสพูดน้อย และมักจะเป็นการพูดตามครู หรือตอบ คำถามครูมากกว่าการริเริ่มพูดเองหรือถามคำถามครู ด้วยความต้องการของผู้เรียนเอง แต่ผู้ที่ใช้โอกาสในการพูดในชั้นเรียนมากจะสามารถเรียนรู้ภาษาได้ดีกว่าผู้เรียนที่ไม่มีส่วนร่วมในชั้นเรียน หรือไม่ใช้โอกาสในการพูดที่เกิดขึ้นเลยในชั้นเรียน (สิริวิรัตน์ พุ่มประสาธ, 2536 : 47-51)

เนื่องจากโอกาสพูดในชั้นเรียนของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาดังกล่าว ครูจึงควรจัดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูดในชั้นเรียน แต่การจัดโอกาสให้ผู้เรียนพูดอย่างเดียวยังไม่เป็นการเพียงพอ เพราะจะมีผู้เรียนหลายคนที่ไม่กล้าใช้โอกาสในการพูดครูจึงควรวิธีการที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความกล้าที่จะพูด มาร์ค เอลลิส และ คริสติน จอห์นสัน (Mark Ellis and Christine Johnson ,1994 : 39) ได้เสนอแนะว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษควรจัดกิจกรรมหรืองาน (Task) เพื่อกระตุ้นความสามารถของผู้เรียนให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงเท่าที่เป็นไปได้

อลิสัน แมกกี (Allison Mackey ,1994:67-89) ทำงานวิจัยเกี่ยวกับ การศึกษาการใช้กิจกรรมที่มีปฏิสัมพันธ์การพูด ตัวอย่างประชากรเป็น นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองจำนวน 13 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามความสามารถในการพูดที่แบ่งออกเป็น 2 ส่วนๆแรกเป็นแบบสอบถามในลักษณะกิจกรรมที่มีปฏิสัมพันธ์การพูดมากคือ การสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ (Informal interview) และการประชุมกับเพื่อน (Peer meeting) ส่วนที่สองเป็นแบบสอบถามในลักษณะที่มีกิจกรรมปฏิสัมพันธ์การพูดน้อยคือการสัมภาษณ์โดยใช้เทปในการสัมภาษณ์ผู้เข้ารับการทดสอบ ผลจากการวิจัยพบว่า ความสามารถในการพูดของผู้เข้ารับการทดสอบที่ได้จากการทำแบบสอบถามในส่วนแรกสูงกว่าความสามารถในการพูดของผู้เข้ารับการทดสอบในส่วนที่สองที่ได้จากการสัมภาษณ์โดยใช้เทป หรืออาจจะสรุปได้ว่า แบบสอบถามความสามารถในการพูดที่มีปฏิสัมพันธ์การพูดมาก จะกระตุ้นความสามารถในการพูดของผู้เรียนได้มากกว่าแบบสอบถามที่มีปฏิสัมพันธ์การพูดน้อย

เอลานา โชฮามิ (Elana Shohamy , 1983 : 527-540 อ้างใน Micheline Chalhoub -Deville , 1996: 254) ได้เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวฮิบรู ในมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียที่มีระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับต้นจนถึงระดับสูงจำนวน 15 คน จากการทำแบบสอบถามที่มีกิจกรรม 2 ลักษณะที่มีรูปแบบการพูดที่แตกต่างกันคือกิจกรรมการสัมภาษณ์และกิจกรรมการรายงานปากเปล่า และหัวข้อเรื่องที่แตกต่างกันเอลานาพบว่า แบบสอบถามที่ใช้กิจกรรมทั้ง 2 ลักษณะมีผลต่อความสามารถในการพูดของกลุ่มตัวอย่าง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ได้จากการทำกิจกรรม การ

สัมภาษณ์สูงกว่า ความสามารถในการพูดที่ได้จากการพูดรายงานปากเปล่า และการทดสอบที่มีรูปแบบของการพูดและหัวข้อเรื่องในการพูดที่แตกต่างกันมีผลทำให้ความสามารถในการพูดของนักศึกษาแตกต่างกันด้วย

จากผลงานวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า กิจกรรมการพูดที่แตกต่างกันและหัวข้อเรื่องที่แตกต่างกัน เป็นปัจจัยทำให้ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนแตกต่างกัน ผู้วิจัยในฐานะครูสอนภาษามีความสนใจที่จะพัฒนาความสามารถในการพูด ของนักศึกษาสาขาวิชาการเลขานุการซึ่งพบว่ามีประสิทธิผลทางการศึกษาต่ำที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับสาขาวิชาอื่นๆในประเภทวิชาบริหารธุรกิจ (สุริยา เจียมประชากร , 2534 : 52) และตามที่ ผ่องใส คุนจรรยาวัณ (2530 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาแนวโน้มของวิชาชีพการเลขานุการในปีพุทธศักราช 2540 ในด้านหลักสูตรและการสอนว่า ครูควรจะมีการทวนความรู้อังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาการเลขานุการ เพราะการพูดเป็นวิธีที่ใช้ในการสื่อสารมากที่สุด ผู้วิจัยจึงทำการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาการเลขานุการปีที่ 1 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโดยการใช้กิจกรรมการพูดและหัวข้อเรื่องที่แตกต่างกัน การที่เลือกนักศึกษาระดับนี้ ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษาได้เรียนภาษาอังกฤษ และมีความสามารถพูดภาษาอังกฤษได้พอสมควร ที่ผู้วิจัยจะสามารถเก็บข้อมูลมาทำการวิจัยได้ ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการทดสอบภาษาอังกฤษโดยเฉพาะทักษะการพูด

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ จากการทำกิจกรรมการสัมภาษณ์ และการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพมหานคร

2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ จากการทำกิจกรรมเดียวกันแต่ในหัวข้อเรื่องที่แตกต่างกัน ของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพมหานคร

สมมติฐานการวิจัย

จากงานวิจัยของ อลิสัน แมกกี (Allison Mackey ,1994:67-89) ที่สรุปว่า แบบสอบความสามารถในการพูดที่มีกิจกรรมปฏิบัติสัมพันธ์มาก จะกระตุ้นความสามารถในการพูดของผู้เรียนได้มากกว่าแบบสอบการพูดที่มีกิจกรรมปฏิบัติสัมพันธ์น้อย และงานวิจัยของเอลานา โชฮามิ (Elana Shohamy , 1983 : 527-540) อ้าง

ใน Micheline Chalhoub -Deville , 1996: 254) ที่ทำการศึกษเกี่ยวกับผลของกิจกรรมที่ใช้ในแบบสอบที่มีต่อความสามารถในการพูด พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการทดสอบโดยการใช้กิจกรรม และหัวข้อเรื่องที่แตกต่างกันมีผลต่อการกระตุ้นความสามารถในการพูด ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ และ ความสามารถในการพูดของนักศึกษาจากกิจกรรมการสัมภาษณ์สูงกว่าความสามารถในการพูดจากกิจกรรม การรายงานปากเปล่า นั่นคือความสามารถของนักศึกษาจากการทำกิจกรรมที่ทำเป็นรายคู่ จะสูงกว่าความสามารถในการพูดของนักศึกษาจากการทำกิจกรรมที่เป็นรายบุคคลด้วย อีกทั้งเอลานายังเสนอแนะให้วิจัยเกี่ยวกับการทดสอบกิจกรรมการสัมภาษณ์กับกิจกรรมการพูดในรูปแบบอื่น ซึ่งผู้วิจัยเลือกกิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพ เพราะเป็นกิจกรรมรายบุคคลที่เป็นที่นิยมใช้ในแบบสอบความสามารถในการพูดโดยทั่วไปเพื่อศึกษาถึงผลของการกระตุ้นความสามารถในการพูดของผู้เรียนโดยใช้กิจกรรมการพูดดังกล่าว ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานทางสถิติในการวิจัยดังนี้

1. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง จากการทำกิจกรรมการสัมภาษณ์จะสูงกว่าความสามารถในการพูดจากการทำกิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงจากการทำกิจกรรมเดียวกันในหัวข้อเรื่องที่แตกต่างกัน จะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยมีรายละเอียดดังนี้

2.1 นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่ทำกิจกรรมการสัมภาษณ์ในหัวข้อเรื่องที่แตกต่างกัน จะมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2.2 นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงที่ทำกิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพในหัวข้อเรื่องที่แตกต่างกัน จะมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการเลขานุการ ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพมหานคร

2. ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะศึกษาเฉพาะนักศึกษาที่มีระดับความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 1 โดยมีระดับคะแนนตั้งแต่ 2 ขึ้นไป

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาคือ ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ได้จากการทำกิจกรรมที่ใช้ในการกระตุ้นการพูดที่แตกต่างกัน 2 กิจกรรมคือ การสัมภาษณ์ และการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพ และ

แต่ละกิจกรรมมีหัวข้อเรื่องที่แตกต่างกัน 3 หัวข้อคือ การสมัครงาน การโทรศัพท์ติดต่อและรับโทรศัพท์ และการต้อนรับผู้มาติดต่อ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ (English speaking ability) หมายถึง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว และมีความถูกต้องในการใช้ภาษา โดยความสามารถในการพูดนี้วัดได้จากแบบสอบความสามารถในการพูดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตาม เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูด ของ แบบสอบอิสราเอลิ (Israeli Exam อ้างถึงใน Penny Ur, 1996 : 135)

2. กิจกรรมที่แตกต่างกัน หมายถึง กิจกรรมที่ปรากฏในแบบสอบความสามารถในการพูดที่มีจุดประสงค์เพื่อช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนพูด กิจกรรมที่ใช้ในงานวิจัยนี้ได้แก่ กิจกรรมการสัมภาษณ์และกิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพ โดยแต่ละกิจกรรมจะให้พูด 3 หัวข้อเรื่องคือ การสมัครงาน การโทรศัพท์ติดต่อและรับโทรศัพท์ และการต้อนรับผู้มาติดต่อ มีรายละเอียดดังนี้

2.1 กิจกรรมการสัมภาษณ์ เป็นกิจกรรมที่ผู้ทดสอบจะสัมภาษณ์ผู้เข้ารับการทดสอบเพื่อทดสอบความรู้ในหัวข้อเรื่องการสมัครงาน การโทรศัพท์ติดต่อ และ รับโทรศัพท์ และการต้อนรับผู้มาติดต่อ โดยใช้การสัมภาษณ์กึ่งตรง และการสัมภาษณ์แบบมีการควบคุม (Semi-direct interview and the controlled interview) กล่าวคือคือ ผู้ทดสอบวางแผนในการกระตุ้นการพูดล่วงหน้า คือมีคำถาม warm-up ประมาณ 2-3 ประโยค สถานการณ์สมมติ และ คำถามสัมภาษณ์ที่ใช้ในการประเมินความสามารถในการพูด 10 ข้อ คือคำถามที่ขึ้นต้นด้วย Wh-question 4 ข้อ Yes-No-question 3 ข้อและ Or-question 3 ข้อที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อเรื่องดังกล่าว คำถามละ 1 นาทีรวมเวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์ 10 นาที

2.2 กิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพ เป็นกิจกรรมที่ผู้ทดสอบจะทดสอบผู้เข้ารับการทดสอบโดยให้ผู้เข้ารับการทดสอบดูภาพและพูดจากภาพที่เรียงลำดับเหตุการณ์ 3 ชุดๆละ 4 ภาพตามหัวข้อเรื่อง 3 หัวข้อคือ การสมัครงาน การโทรศัพท์ติดต่อและรับโทรศัพท์ และการต้อนรับผู้มาติดต่อภายในเวลา 10 นาที

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางให้ครูภาษาอังกฤษ ปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจในด้านการพูดภาษาอังกฤษ ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
2. เป็นแนวทางสำหรับผู้สร้างแบบเรียน ในการจัดกิจกรรมที่กระตุ้นความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียน ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
3. เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาประสิทธิภาพในการพูดเพื่อการสื่อสารต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย